

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Sacramentis in Genere, & duobus primis in specie

Bosco, Jean a

Lovanii, 1665

Concl. IV. Ad valorem chrismatis necessaria est benedictio Episcopi, vel
alterius cui illa benedictio committi poteris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73340)

Sancti balsami valerent sacramentum,

substantiam. Imò juxta Pontium supra parte 1. c. 1. n. ultimo apud Græcos alia aromata cum balsamo sine crimine miscentur, dummodo verè remaneat ejus substantia: Latinis verò propter consuetudinem contrariam sine gravi peccato id non licet.

Cæterùm quod attinet ad raritatem veri balsami, clarum est hæcenus in Ecclesia Dei illud numquam defuisse, quandoquidem modicum quid sufficiat, adeoque non est communiter periculum invalidæ administrationis hujus Sacramenti.

75.

Huc usque de prima parte conclusionis, quam finio declarando similitudinem Chrismatis cum effectu Confirmationis, verbis Doctoris Subtilis supra n. 8. *Materia autem remota, scilicet Chrisma, habet similitudinem cum effectu huius Sacramenti; oleum enim nitorem habet, & supereminet cæteris liquidis, & est materia proxima incendi. Per primum significat castitatem & munditiam: per alia duo significat charitatem. Et balsamum quod habet bonum odorem significat bonam famam, iuxta illud 2. Cor. 2. Christi bonus odor sumus Deo. Balsamo etiam corpora mortuorum conduntur ne putrescant, ideo significat incorruptionem. Per illam ergo materiam, scilicet Chrisma confectum ex oleo & balsamo significatur, quòd confirmatus debet habere munditiam & charitatem & bonam famam: quia sine istis non est multum authentica confirmatio fidei Christiane.*

Congruit in hoc Sacramento miscere balsamum cum oleo.

Scotus.

Sequitur secunda pars conclusionis, quam ad vitandam nimiam prolixitatem, & exinde obscuritatem rursùm subijcio, & explico sequenti conclusione.

CONCLUSIO IV.

Ad valorem chrismatis necessaria est benedictio Episcopi, vel alterius cui illa benedictio committi poterit.

76. Benedictionem Chrismatis agnoscunt Catholici,

Benedictionem Chrismatis agnoscunt Catholici, Irrident hæretici, & tanquam canes mortui maledicunt Domino nostro, id est, Christo, qui eam instituit, & Matri nostræ Ecclesiæ Catholicæ, quæ illâ utitur. Calvinus lib. 4. instit. c. 19. §. 8. vocat Chrisma, oleum diaboli mendacio pollutum. Kemnitius Chrisma excantatum & benedictionem superstitiosam & magicam; illudque summopere explodunt, quòd Ecclesia post Chrismatis benedictionem dicat: *Ave sanctum oleum. Locutio quippe ad res animatas, & rationales*

Irrident hæretici,

dirigitur; Chrisma autem est quoddam inanimatum.

Sed quid dixit Abifai filius Serviz audiens maledictionem pessimam, quæ Seimei 2. Reg. 16. maledicebat Davidi profugo à facie Absolonis? *Quare, inquit, maledicit canis hic mortuus Domino meo Regi? Vadam & amputabo caput eius. Quæris ò hæretice allocutionem, salutationem & benedictionem rerum inanimatarum & irrationalium, lege Canticum trium puerorum apud Daniele c. 3. à versu 57. & deinceps: Benedicite omnia opera Domini Domino & c. Psalmum quoque Davidicum 148. qui incipit: Laudate Dominum de celis. Perolve vitam S. Andrea, & scriptum reperies: Salve crux diu desiderata.*

Inspice Deuteronomium c. 28. v. 5. dicit tibi: *Benedicta horrea tua (si audieris, ut dicitur v. 1. vocem Domini Dei tui, ut facias atque custodias omnia mandata eius) & benedicta reliquia tue. Perfrutere lib. Sap. c. 14. v. 7. Benedictum, inquit, est signum, per quod fit iustitia.*

An putas Ecclesiam salutare Chrisma physice substantialiter absolute, quasi illud compositum ex oleo & balsamo secundum se sine respectu ad aliud, sit dignum honore & submissione? Erras toto celo. Quid ergo? *Ave* dicit Ecclesia Chrismati benedicto relative moraliter, prout est Symbolum gratiæ in Sacra Scriptura, denotaque vel gratiam nobis conferendam, vel ipsum Christum. Unxit enim Deus Christum oleo lætitiæ, & Christi nomen à chrismate derivatur. Sic laudamus imagines Christi ac Sanctorum, easque colimus non substantiam, colores aut artem, sed propter respectum, quem habent ad prototypum seu exemplar, in quod omnis illa laus, cultus & honor redundat.

Amputavimus caput hæreseos, substituumus caput Catholicæ veritatis. Ecquod illud? Traditio Ecclesiæ à temporibus Apostolorum, ad hoc nostrum usque seculum derivata per diversos Pontifices, Concilia ac SS. Patres. In Cathalogo Pontificum non infimas tenet Fabianus Episcopus. 2. supra citatâ, in qua etiam præcipit singulis annis novum Chrisma consecrari; valet tamen vetus, ut bene notat Pontius supra c. 2. n. 23. Quippe nulla fit mentio hujus renovationis in Concilio Florentino, & aliâs res ipsa satis ostendit valde extrinsecum esse, quòd Chrisma sit illius anni.

Confirmatur ex materia Extreme Unionis, quæ etiam quot annis renovanda est, sic tamen ut veteri uti possit, qui novum nondum

Sect. 1. De Essentia Confirmat. Concl. 4. 439

nondum accipere potuit.

77. Fabiani partes suscipit Innocentius III. c. unico de sacra Unctione ibi: Ad exhibendum autem exteriorem & visibilem unctionem benedicitur oleum, quod dicitur Catechumenorum, vel infirmorum, & consecratur (id est, consecratur) Chrismata, quod ex oleo sit & balsamo mystica ratione.

Hujus benedictionis meminit Florentina. Inter Concilia nullum clarius Florentino, ibi: Secundum Sacramentum est Confirmatio, cuius materia est Chrismata consecrum ex oleo.... & balsamo.... per Episcopum benedicta.

78. Testimonia SS. Patrum obvia sunt; ut frustra videatur illa particulatim recensere. Videantur Bellar. de hoc Sacramento lib. 2. c. 8. & Pontius parte 2. c. 3. Quamquam aliqua explicari possint; & debeant de ipso Sacramento: prout est illud D. Aug. lib. 5. de Baptismo c. 19. in fine: Quomodo, inquit, aquam mundat, & sanctificat homicida? Quomodo benedicitur oleum tenebra? Si autem adest Deus, adest Sacramentis & verbis suis per qualeslibet admittuntur; & Sacramenta Dei ubique recta sunt, & mali homines, quibus nihil profunt, ubique perversi sunt.

Similiter intelligendum puto quod ait c. 20. eodem libro: Cur autem ad verbas, que procedunt ex ore homicidæ, postea tamen Deus oleum sanctificare, & in altari, quod heretici posuerunt, non possit, nescio, nisi forte cor hominis, quem fallaciter conversum intus non impedit, lignum fallaciter positum impedit foris, quominus Sacramentis suis adest dignetur, nullis hominum fallacitibus impeditus.

79. Prosequitur: Si ergo ad hoc valet quod dictum est in Evangelio: Deus peccatorem non audit ut per peccatorem Sacramenta non celebrentur, quomodo exaudit homicidam deprecantem, vel super aquam Baptismi, vel super oleum, vel super Eucharistiam, vel super capitulum eorum, quibus manus (reconciliatoria) imponitur? Qua omnia tamen & sunt, & valent etiam per homicidas. Hactenus Aug.

Interim tamen; quia infinitis propemodum locis SS. Patres vocant oleum sanctificatum, Chrismata sacratum; sacrosanctum, sacratissimum, sacrum; benedictum &c. accedente præsertim perpetuo & universali Ecclesie usi, nemini dubium esse debet, aut potest quis præter ipsam consecrationem Sacramenti, alia benedictio seu consecratio Chrismatis sit necessaria, saltem ex præcepto.

Nam quod attinet ad valorem Sacramenti, adducit Paludanus in 4. dist. 7. q. ultimâ in solutione ad primum, contra communem opinionem, ubi habet hæc verba: Ad cuius evidentiam est sciendum,

quod fortè ex dispensatione Papæ ex Chrismate non consecrato, & de oleo non benedicto possent sani confirmari; & morientes ungi: & esset eadem materia; quia consecratio illa nihil reale addit, sed puram relationem rationis dicit.

Unde Christus materiam instituit, sed sanctificationem Ecclesie commisit. Unde Papa qui est supra totam Ecclesiam non potest quidem materiam mutare, sed eius consecrationem potest mutare, vel omittere; quia sic Christus instituit; quod oleum vel Chrismata sit materia, eodem modo quo fuerit per Ecclesiam determinatum. Unde fortè non idem modus est consecrandi apud omnes. Et quia consecratio illa non est Sacramentum, sed aliquid Sacramentale, ideo videtur esse in dispositione Ecclesie.

Sicut autem nullum est Matrimonium inter personas, quas Ecclesia reddit illegitimas; sic non esset Confirmatio nec Unctio, si fieret de materia contra ritum Ecclesie preparata. Hæc Paludanus. Quam sententiam transcripsit Capreolus in 4. dist. 7. q. 2. in solut. ad 1. & probabiliter iudicat Estius in 4. eadem dist. §. 9. in fine.

Profecto haud clare video, ex quo alio capite contrariam efficaciter possit convinci, præter communem sensum Ecclesie, que in Concilio Florentino, sicut requirit oleum & balsamum, sic simpliciter & æqualiter requirit, ut sit per Episcopum benedictum. Ergo si oleum & balsamum sunt materia necessaria necessitate Sacramenti, quidam etiam benedictio Episcopalis?

Pateor aliter Christum potuisse instituire; sed instituisse nullum apparet vestigium Pontificibus, Concilijs ac SS. Patribus unanimiter postulantiibus benedictionem, & inter essentialia Confirmationis eam recensentibus. Cum autem tota hæc res pendeat à voluntate Christi, quam nostris rationibus non possumus metiri, optime ea colligitur ex universali sensu Ecclesie, que est, teste Apost. 1. ad Timot. 3. v. 15. Columna & firmamentum veritatis.

Enimverò si Ecclesia utriquam putasset se habere potestatem dispensandi (ut vult Paludanus supra) in benedictione Chrismatis, mirum si nunquam dispensasset. Quia Greg. XIII. quando concessit facultatem simplici Sacerdoti confirmandi in India, sollicitè curavit, ut uteretur Chrismate ab Episcopo benedicto.

Et quàm facile potuisset Florent discernere materiam essentialem ab accidentali dicendo: Communiter ab Episcopo benedictum, vel: Cui debet accedere benedictio Episcopalis.

De necessitate Sacramenti dubitat Paludanus,

Cujus sententiam probabiliter iudicat Estius,

Oppositum equidem clare convincitur ex sensu Ecclesie,

Et que Christi voluntas dignoscenda est,

Et que hanc dispensandi potestatem non agnovit,

77. Hujus benedictionis meminit Florentina.

78. Et obvia sunt aliorum PP. testimonia. apud Bellar. & Pont.

79.

79.

Episcopi? Sicuti loquitur de aqua, quæ ex solo præcepto miseri debet vino consecrando, dicens: *Materia Eucharistia est panis triticus, & vinum de vite, cui ante consecrationem aqua modicissima admisceri debet.* Et sicuti de ministro Confirmationis dicit: *Ordinarius minister est Episcopus.* Ac de verbis matrimonialibus: *Causa efficiens Matrimonij regulariter est mutuus consensus per verba de presenti expressus.*

Cùm ergo Florentinum simpliciter pronuntiet materiam Confirmationis esse Chrisma ex oleo & balsamo confectum per Episcopum benedictum, nec ullibi Ecclesia agnoscat in se potestatem dispensandi magis in benedictione, quàm in oleo, aut balsamo; neque ullo tempore, aut loco legatur administrasse hoc Sacramentum aut sine oleo, aut sine balsamo, vel in Chrismate non benedicto, nulla est ratio asserendi magis Chrisma esse partem essentialem, quàm benedictionem.

Non magis quàm dispensandi in oleo & balsamo.

82. Si dixeris cum Estio supra; non leve sumitur argumentum pro contraria opinione ex Innoc. III. c. 1. de Sacramentis non iterandis, ubi ratum habet hoc Sacramentum factum unctione solius olei, quod non est verisimile benedictum fuisse, saltem eâ benedictione, quæ Chrismati adhibetur, cùm sint diversæ, & ad diversa ordinate benedictiones olei simplicis & Chrismatis.

Neque ratificatio Sacramenti facti unctione solius olei aliquid probat.

Ad hoc, inquam, argumentum Conclusionem præcedenti abundè responsum fuit, Pontificem haudquaquam ratam habuisse in illo casu Confirmationem, sed potiùs irritam iudicasse, & ideo denuo consecrandam.

Unde enim constat illud oleum non fuisse benedictum.

Atque ut ratam habuisset, unde constat illud oleum non fuisse benedictum? Potuit namque benedici eâ benedictione, quâ solum oleum benedicitur in Pontificali Romano post benedictionem balsami. Quod autem taceatur benedictio in eo capite, non præbet firmum fundamentum eam negandi, utpote argumentum desumptum ex auctoritate negativa.

Porro quòd illa benedictio sit diversa, quid refert? Quippe secundùm communem sententiam forma benedicendi relicta est determinationi Ecclesie, ita ut Christus, licet instituerit oleum seu Chrisma consecrari per Spiritus sancti invocationem; non tamen illius invocationis determinata verba præscripserit.

Est benedictione diversa?

83. Si rursùm opponas verba D. Aug. tract. 118. in Joannem circa finem ibi: *Postremò quid est quòd omnes noverunt signum Christi, nisi crux Christi? Quòd signum nisi adhibeatur,*

sive frontibus credentium, sive ipsi aque, ex qua regenerantur, sive oleo, quo chrismate unguuntur, sive sacrificio, quo aluntur, nihil eorum rite perficitur. Ubi benedictionem olei æquiparat benedictioni aque baptismalis, quam constat esse accidentalem.

Respondeo; omnes Patres, & Concilia semper diversimodè loqui de benedictione aquæ, & benedictione Chrismatis, Non adfero nisi ipsum Concil. Florentinum, quod enumerans essentialia Baptismi, ne verbo attingit benedictionem aquæ. Similiter Concil. Tridentinum, quod tamen sess. 7. de Sacramento Confirmationis appellat Chrisma sacrum can. 2. ibi: *Qui sacro Confirmationis Chrismati virtutem aliquam tribuunt.*

Quid ergo ad Aug.? Dico cum Pontico supra parte 2. c. 3. n. 14. Ly Rite, explicandum esse de necessitate præcepti, non excludendo tamen necessitatem Sacramenti; quippe quod requiritur ad valorem, etiam est necessarium ex præcepto, licet non è contra. Aut certè sumendum generaliter; ut accommodatè ad naturam Sacramentorum (de quibus ibi non disputat Aug. sed solum enumerat) vel ritum de notet essentialem, vel accidentalem.

Cæterò quoniam ex eodem testimonio probaretur ritum unguendi in forma crucis non esse essentialem contra communem sententiam Scholasticorum; ut dicitur Conclusionem sequenti. Patet, quia etiam de eâ unctione loquitur, sicut de alijs.

Dices Tertio cum Estio supra; iudicò Patres studiosius urgent necessitatem benedictionis Chrismatis, quàm aquæ, tum quòd illa ex divina institutione descendit, non ista; tum ne videantur arctare viam salutis, si necessitatem benedictionis aquæ vehementius urgerent, quamvis & illa sit in præcepto.

Sed contra Primò; si benedictio Chrismatis præcipitur à Deo, interrogo ubi deinde infero: ergo requiritur ad valorem, ut præcedenti Conclusionem argumentati sumus, contra Dicastillonem & præcitantum Auctorem, pro essentiali mixtione balsami. Vide ibi dicta.

Contra Secundò; quia minor necessitas Confirmationis quàm Baptismi, rectè ita Christus instituit, ut potiùs benedictio Chrismatis sit essentialis, quàm benedictio aquæ; sicuti quamvis in Baptismo, ob summam ejus necessitatem, quicumque sit sufficiens minister, Confirmationis tamen solus Episcopus, de quo sectione sequenti.

Venio ad Paludanum, qui non omnino asserit sic esse, sed loquitur dubitativè, ut

Quamvis
& satis ma-
gna sit inter
unum &
aliud Sacra-
mentum
disparitas

teria Ordinationis, ut mox dixi, sit signum aliquod reale ex instituto, designans potestatem, quæ per Sacramentum confertur. Et quamvis Christus potuisset tale signum determinare seu instituire, voluit tamen hoc relinquere arbitrio hominum, ad quos de per se spectat hujusmodi signorum ordinatio.

At verò materia Confirmationis est duplex substantia, oleum scilicet & balsamum, quorum significatio est naturalis. Huic autem duplici substantiæ superaddit Christus benedictionem, sive signum benedictionis; permittens nihilominus Ecclesiæ ejus determinationem in particulari; in quo est aliqua paritas inter materiam hujus Sacramenti, & materiam Sacramenti Ordinationis.

Non tamen
sine aliqua
paritate.

90.
Cur Chri-
stus requi-
sit conferre
Confirmationem,
Scotus.

Sed quorsum, inquires, requisivit Christus illam consecrationem? Respondeo penes ipsum est. Quis Consiliarius ejus fuit? Scotus supra ad 2. objectionem, scilicet: Quia nec in Baptismo necessaria est aqua consecrata: Respondet n. 3. in fine: Ad secundam dicendum, quod Christus contactu sue carnis mundissimæ omnem aquam consecravit in usum Baptismi, non sic autem materiam illam Confirmationis: & ideo requiritur hic specialis sanctificatio. Quod etiam est rationabile magis hic, quam ibi; quia Baptismus est Sacramentum necessitatis, & ideo potest à quocumque ministro conferri, & rationabile est quod in aqua non consecrata: alioquin materia conveniens non posset esse communis, & impediretur salus multorum.

Illamque
Episcopi,
ratio à prio-
ri est ejus
voluntas,

Interrogas iterum, esto requiratur benedictio, cur non sufficit benedictio simplicis Sacerdotis? Respondeo iterum; pro ratione à priori stat voluntas Christi, quam satis clarè expressit Concil. Florentinum dicens: Ab Episcopo benedictio.

91.
Manifesta
omnium
consensu,

Atque hæc est ultima pars conclusionis, communis omnium Scholasticorum (Cajetano excepto) si intelligatur de ministro ordinario, ita ut si à Presbytero benedicatur Chrisma sine speciali commissione, non valeat Confirmatio cum tali Chrismate collata. Solus Cajetanus ad q. 72. art. 3. oppositum putat rationi magis consentaneum, idque quia Sacerdos simplex potest efficere maximam consecrationem, scilicet Eucharistiæ; ergo & quamcumque minorem, ita ut facta teneat, quamvis peccet faciendo.

Innixa de-
bilitatis
fundamen-
to,

Debile profectò fundamentum & minus altum ad superedificandam singularem opinionem: quippe in causis ac virtutibus limitatis, prout est potestas consecrandi, nullum argumentum sumitur à majori ef-

fectu ad minorem, quando unus alterum non includit, neque ei subordinatur. Quæ autem inclusio aut subordinatio benedictionis Chrismatis ad consecrationem Eucharistiæ? Hercule nulla, cum sint res omnino diversæ ac disparatæ, à quibus non valet consequentia; siquidem non sequitur: Homo potest producere hominem, qui perfectior est; ergo etiam muscam: Ignis potest generare ignem; ergo etiam aërem, licet minus perfectus sit.

Alioquin eodem argumento probare potuisset Cajetanus Presbyterum valide confirmare & ordinare, consecrare templam, altaria, calices & similia (quia hæc omnia minora sunt, quam Consecrare Eucharistiæ, secundum illos, qui, ut diximus disp. 1. sect. 4. conclus. 3. præferunt Eucharistiæ cæteris Sacramentis) quæ tamen sine dubio falsa sunt; idque quia postulant propriam & specialem potestatem distinctam à potestate consecrandi Eucharistiæ, quæ limitata est ad suos actus.

Sic ergo est in præsentia. Nam etiam consecratio seu consecratio Chrismatis est specialis actus à Christo institutus, requirens specialem potestatem; hæc autem ut ex traditione antiqua colligitur, debet Christus solis Episcopis: Sed neque Ecclesiæ concessit simplicibus Sacerdotibus, utpote quæ à sui exordio ubique usum illius potestatis ipsis interdixit, ut in progressu patebit. A quo ergo habuerunt?

Hæc itaque sententiâ relicta tamquam minus tutâ, ne dicam temerariâ, quia sine fundamento contra torrentem DD. Superest videndum, an simplex Sacerdos sicut est minister extraordinarius ipsius Sacramenti, ita etiam esse possit minister extraordinarius benedictionis Chrismatis.

Dubitare videtur Scotus supra num. 2. ibi: Sanctificatum (Chrisma) specialiter ab Episcopo, vel alio, cui talis sanctificatio poterit committi. Quasi diceret, Vel alio, si non poterit committi, hoc est, ex hypothese quod possit committi. An autem possit, ibi Doctor non disputat.

Expressius pro sententiâ affirmante loquitur in Report. eadem dist. & quest. n. 1. ibi: Et debet Chrisma compositum esse ex oleo olivæ & balsamo, sanctificatum sanctificatione Episcopali communitè, id est, ordinariè: ergo extraordinariè sufficit sanctificatio Presbyteralis.

Ac pro hac sententiâ, licet minus communi, probabili tamen, citat Pontius supra parte 2. c. 4. num. 2. Cajetanum, Valentianum, Hugolium, Arribarre & Petigium.

Petigianum. Et hi duo, inquit, postremi potissimum inducti videntur in hanc sententiam, quia sibi persuaserunt illam etiam docuisse Scotum.

94. Persuaserunt omnino, & non absque fundamento; quia verba sunt clarissima, si non absoluta & assertiva, saltem dubitativa. Nam quod Suarez disp. 33. sect. 2. §. Tertia sententia est, & ipsum secutus Pontius supra n. 3. dicunt; Scotum ibi nihil de consecratione Chrismatis, sed solum de Sacramenti Confirmationis ministerio disputare, nemo non videt esse falsum, cui non fuerint oculi excaecati contraria opinione.

94. Suarez hic errat in interpretanda mente Scoti. Philippus Faber. Nee miror Suarium ut alibi, ita etiam hic errasse in interpretanda mente Scoti; sed summopere miratus fui Philippum Fabrum, alioquin profitemem Scoti doctrinam, in 4. dist. 7. disp. 27. q. 2. n. 18. Suarii interpretationem exscripsisse. Si hoc est doctrinam Scoti magna facilitate dilucidare, & contra Adversarios omnes veteres & recentiores defendere (quod elogium scriptis illius Auctoris tribuitur in titulo libri) nescio quid sit obscurare, & corrumpere.

Certum igitur apud omnes esse debet, Scotum favere sententiae, affirmanti ex commissione Papae simplicem Sacerdotem posse Chrisma benedicere; quae etiam eo ipso tuta est: extat quippe grave illud testimonium doctrinae Scoti; quod ejus libri absque ullo erroris novo usque in hanc diem in Oecumenicis Conciliis inviolati permanferint. Neque haec opinio suis delituitur fundamentis.

Sententia Scoti tuta est.

95. Praecipuum existimo, quod desumitur ex Florentino supra de hoc Sacramento ibi: *Ordinarius minister (ipsum Sacramenti) est Episcopus.* Ex quo colligunt Doctores, ut infra videbimus, extraordinarium ministrum Sacramenti posse esse simplicem Sacerdotem. Quidni etiam benedictionis, quae minor est in eodem ordine, & Sacramento subordinata? Etenim illius potentiae apparet disponere materiam, cujus est inducere proximè formam.

Contra quam obijc. 1. Sed contra Primò; ministerium Eucharistiae committitur Diacono, non tamen consecratio.

95. Respondeo; quia ministerium minus est, quam consecratio; hae autem administratio sive consecratio Sacramenti major est, quam benedictio, sive praeparatio materiae.

Obijcitur 2. Contra Secundò; quare igitur Florentinum similiter non dixisset, materiam esse Chrisma benedictum ab Episcopo ordinariè.

Respondeo; quia supposuit eundem esse

ministrum benedictionis & Sacramenti; adeoque putavit sufficere ultimo loco & principaliori distinguere.

Contra Tertio; non legitur Pontificem aliquando commisisse potestatem conficiendi Chrisma ac benedicendi simplici Sacerdoti, bene potestatem administrandi Sacramentum, ea tamen lege, quod uteretur Chrismate per Episcopum benedicto, ut expressis verbis significat Florent. supra dicens: *Legitur tamen aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem ex rationabili & urgente admodum causa simplicem Sacerdotem Chrismate per Episcopum consecrato hoc administrasse Confirmationis Sacramentum.* Ergo non est eadem ratio de consecratione Chrismatis, & ministratura Confirmationis.

Obijcitur 3.

Et quamvis esset, equidem in ijs, quae pendunt ab institutione, non queritur rationis paritas, sed voluntas instituentis per Scripturam, aut Ecclesiam. Potrà Ecclesia semper & ubique docet, & docuit consecrationem Chrismatis soli Episcopo esse propriam, Sacramentum autem ipsum aliquando commisit simplici Sacerdoti.

Atque haec sit potissima ratio contrariae sententiae, quae uti communior, ita apparet probabilior saltem ex auctoritate; adeoque in praxi magis tuta. Num propterea sequenda?

96. Ex quibus objectionibus colligitur major securitas & probabilitas partis negativae.

Dico, si de facto alicui simplici Sacerdoti Pontifex committeret hujusmodi consecrationem, quamvis probabilis sit commissio non valere; attamen sine peccato, propter probabilitatem contrariae sententiae, sicuti Pontifex ex justa causa committeret, ita Sacerdos commissionem posset exequi, & exequeretur.

Quo non obitante posset Pontifex licet committere, & Sacerdos commissionem exequi.

Nec obstat periculum invaliditatis, quia minister Sacramenti non semper tenetur sequi partem tutiorem de valore Sacramenti, praesertim quando non est Sacramentum necessarium, & non obstat praecipuum Ecclesiae. Jam autem Confirmatio per se non obligat, ut patebit Sect. sequenti: & aliunde Pontifex est supra leges Ecclesiae; licet etiam nulla sit lex, quae prohibeat Sacerdoti consecrare Chrisma ex commissione Papae.

97. Querit aliquis à me, cur ergo Pontifex numquam talem potestatem delegaverit? Respondeo, quia numquam judicavit subesse justam causam delegandi; cum facile possit Chrisma ab Episcopo benedictum ubique deferri; non ita facile Episcopi ubique possunt esse praesentes ad confirmandum.

Numquam commisit defectu justae causae.

Quòd si contingeret casus in longinqua aliqua regione, quae primùm ad fidem convertitur, nec Episcopum posse esse praesentem,

Definitio a non ecclesiastica ministerio, quare non ubi non ubi

Ex quo non ubi sequens abicit

Obijcitur licet est tuta

95. Simile Sacramentum quod ubi non ubi

Contra quam obijc. 1.

Respondeo.

Obijcitur 2.

Respondeo.

nec Chrisma ad eam deferri ab Episcopo benedictum; non video quare Pontifex secundum probabilem sententiam, præsertim tempore persecutionis, quando hoc Sacramentum est maximè necessarium ad fortiter fidem profitendam, quare, inquam, non possit Sacerdoti ibidem commoranti delegare potestatem, & consecrandi Chrisma, & eodem Chrismate confirmandi. Valeat quantum valere potest, saltem non oberit, & aliunde tam committens, quam exequens propter probabilitatem sententiæ, excusantur à peccato irreverentiæ, licet Sacramentum exponatur periculo nullitatis.

Simili modo quidam argumentantur, & conantur probare Papam non posse dispensare in Matrimonio rato; quia, inquiunt, nunquam dispensavit: ergo non potest.

Sed gratis admissio antecedente, nego consequentiam. Quippe nunquam iudicavit Pontifex adesse sufficientem causam dispensandi, sine qua, etsi fortè validè, ut quidam volunt, saltem non potest licitè dispensare. Allegetur justa causa, & videbimus quid Pontifex sit factururus. Cæterò quoniam ex negatione actus de per se malè infertur negatio potestatis.

89.
Adfertur
pro sententia
affirmativa
Concilii
Toletani.

Solet etiam pro sententia, quæ apparet esse Scoti, à quibusdam citari Concil. Toletanum I. c. 20. ubi sic ait: *Quamvis penè ubique custodiatur, ut absque Episcopo Chrisma nemo conficiat, tamen quia in aliquibus locis vel provincijs Presbyteri dicuntur Chrisma conficere: Placuit, ex hac die nullum alium, nisi Episcopum, Chrisma conficere.* Ergo est solius præcepti quippe neque reprehendit factum neque declarat invalidum.

Quod aliqui
aliter inter-
pretantur;

Respondent aliqui Concilium loqui de Chrismate baptismali; siquidem immediatè sequitur: *Et per diocesim destinare, ita ut de singulis Ecclesijs ad Episcopum ante diem Paschæ Diaconi destinentur, aut Subdiaconi, ut consecratum Chrisma ab Episcopo destinatum, ad diem Paschæ possit occurrere.* Utrique in ordine ad baptismalem unctionem (nam Confirmationem singulæ Ecclesiæ jure ordinario non ministrant) quam primus instituit Sylvester, teste Damaso & alijs; & ad quam Presbyteri Palentini in Hispania consecrabant Chrisma, eò quòd carerent proprio Episcopo.

99.

Insuper Presbyteros territorij prænominati non solum illicitè, sed etiam invalidè consecrassè ejusmodi Chrisma (esto solum fuisset ceremoniale) videtur Pontio supra parte 2. c. 4. n. 5. satis clarè significare in quadam sua epistola ad Fratres territorij Palentini Montanus Archiepiscopus Toletanus, qui Concilio Toletano II. præfuit,

ibi: *Nova namque præsumptio præsentium verbis Presbyterorum (loquitur de Presbyteris Palentinis) nostrorum pulsavit auditus; si tamen nova tantum, & non deestabilis dici possit, quæ ab initio fidei Catholica nunquam, præter nunc, subrepsisse probatur, ut id quod per manus summi Pontificis trina divinitatis invocatio consecrare consuevit, Presbyter ignarus disciplina conficere sibi Chrisma præsumeret. Hoc si ignavia est, tam demens Sacerdos esse non debuit; si præsumptionis est, hunc schismaticum esse quis nesciat, qui mauditam rem, & religioni contrariam, senescente iam mundo, talis temerario iudicat?*

Et infra. *An forsitan Sanctorum Patrum regulas & constitutiones Synodicas ignoratis, quibus præcipiuntur Parochenses Presbyteri, non per viliores personas, sed aut per semetipsos, aut per rectores sacratiorum, annuis vicibus Chrisma à præfidente sibi Episcopo petant? Credo quòd qui petere iusserunt, potestatem consecrandi penitus abstulerunt.*

Et in alia Epistola ad Theoribium Asturicensem & Palentinum Episcopum hæc habet: *Quidam Presbyteri ausu temerario, res sacras non tam consecrare, quam violenter præsumunt, & cunctis ab initio fidei Catholica seculis institutum summis sui ordinis hominibus, nisi tantum Pontificibus, debitum ius consecrationis Chrismatis, nescio, quo typo an demeritè dicam, indubitanter assumunt. Quod quam sacrilegum sit, pissimam conscientiam tuam latere non credo.*

Illicitam benedictionem in his verbis agnosco, invalidam haud clarè video: nam qui prohibet consecrare, potestatem licitè consecrandi penitus aufert. Et qui sacrilegè consecrat, licet validè, non tam consecrare, quàm rem sacram violare præsumitur.

Constat, inquit B. Martyr Cyprianus in 2. Epistola contra hæreticos, & refertur 1. q. 1. c. 70. oleum, unde baptizati unguuntur, sanctificari, & Eucharistiam fieri apud illos omnino non posse, ubi spes nulla est & fides falsa. Quis autem dubitet Episcopum hæreticum validè benedicere Chrisma, & Eucharistiam conficere?

Violare tamen præsumitur, quia indigne tractat, juxta illud Gratiani 2. q. 1. c. 4. *Quicumque ab unitate Ecclesiæ fuerit alienus, execrare potest, consecrare non valet.* Ubi Gloss. Verb. *Non valet:* inquit: *Conficit tamen etiam extra Ecclesiam, si formam observet: quia hoc Ordinis est, quem retinet recedens ab unitate Ecclesiæ.* Nonne & benedicere Chrisma est actus Ordinis? Nemo ambigit.

Ut ut sit, sive validè, sive invalidè consecraverint, sive ad Confirmationem, sive ad Baptismum, in capite præmemorato factum narratur aliquorum particularium, ut sig-

simum est tantum factum patricularium.

ut significant illa verba: Tamen quia in aliquibus locis vel provincijs, narratur, inquam, sed non approbatur. Imò implicitè reprobat, quoniam contra communem Ecclesiæ consuetudinem, ut colligitur ex primis verbis: Quamvis ubique pene custodiatur.

101.

Quod autem addit: Placuit ex hac die, non sequitur antea fuisse licitum, aut validum, sed ex nunc novâ lege prohibet & corrigit imperitum errorem paucorum Presbyterorum; prout fecerat Sylvester Papa, qui, ut refertur in ejus vita, constituit Chrisma ab Episcopo confici, utique novo decreto tribuens, quod illis ex divina institutione, teste Fabiano, Dionysio, Clemente & alijs, qui Sylvestrum præcelsent, competeat.

Bracar.

Eadem lex diu post Concil. Toletanum renovata iterum fuit in Concilio Bracarenfi I. c. 37. Si quis Presbyter, inquit, post hoc interdictum ausu fuerit Chrisma benedicere, aut Ecclesiam, aut altaria consecrare, a suo officio deponatur. Nam antiqui hoc Canones tenuerunt &c. Certè ab initio Ecclesiæ illam benedictionem Presbyteris fuisse prohibitam, liquidò constat ex verbis Montani statim allegatis. Imò communis sententia & indubitata est, semper etiam invalidam fuisse, nisi accederet consensus, saltem Episcopi.

Quere neque ex Toletano neque ex Bracarenfi Concilio quidquam efficitur pro alterutra sententia concludatur.

102.

Ideoquè fortè Concilium Toletanum non expressè declaravit factum invalidum, supponens hoc omnibus notum esse ex subiecta materia, utpotè cum Presbyteri illi id facerent sine legitima commissione, aut delegatione. Ergo neque ex Toletano, neque ex Bracarenfi Concilio quidquam efficitur concluditur, pro una, aut altera sententia.

Dices; Toletanum post verba supra ex ipso recitata, statim subjungit: Episcopo sanè certum est, quod omni tempore licet Chrisma conficere, sine conscientia autem Episcopi nihil penitus Presbyteri agere præsumant. Ergo saltem ex conscientia sive commissione Episcopi possunt Presbyteri Chrisma conficere.

Nequidem quod hoc possint Presbyteri ex conscientia Episcopi.

Respondetur Primò, supposito quòd hîc solum agatur de Chrimate baptismali, quod solum est ceremoniale, & non sacramentale, ut dixi, sicut Pontifex illam chrimationem instituit, ita non dubito quin posset præscribere certam formulam benedicendi hujusmodi Chrisma, quo Presbyteri ex consensu Episcopi possent uti. Modò autem cum sit una tantum & eadem forma benedicendi, & idem Chrisma Confirmationis, atque Baptismi, ideo

Loquitur enim Toletanum de

Respondetur Secundò, Concilium ibi loqui de ordinarijs munij Sacerdotum,

v. g. unctione baptizati in vertice, quæ non licebat olim Presbytero præsentè Episcopo sine illius consensu; imò nec in baptisterium introire. Unde subditur: Statutum verò est Diaconum non chrimare, sed Presbyterum, absente Episcopo, præsentè verò non, nisi ab ipso fuerit præceptum.

unctione baptizati in vertice.

Sed hoc mitigatum est ab Innoc. I. Epist. 1. c. 3. ibi: Nam Presbyterus, seu extra Episcopum, seu præsentè Episcopo baptizant, Chrimate baptizatos ungere licet &c.

Innoc. 1.

Magis videtur urgere, quòd in Concilio Bracarenfi benedictio Chrimatis annumeretur consecrationi Ecclesiæ, ac altarium, prout etiam apud Dionysium de Ecclesiastica Hierarchia c. 5. ibi: Præcipue verò ordinis Hierarchico præ cæteris ordinibus divina lex diviniore ceremonias assignavit. Quoniam divina lex sacram Hierarchicorum ordinum ceremoniam (id est, Ordinationem) diviniq; unguenti consecrationem, atque sanctam altaris consecrationem, divinorum Pontificum esse acibus facultatibus singulari munere attribuit.

103.

Benedictio Chrimatis annumeratur consecrationi Ecclesiæ. S. Dionysium.

Planum autem est consecrationem altaris posse delegari simplici Sacerdoti: ergo etiam consecratio Chrimatis, nisi ostendatur ratio specialis; sicuti est in ministerio seu collatione Ordinum; quamvis & Ordo Subdiaconatus & Diaconatus possit simplici Sacerdoti committi, ut proprio loco apparebit. Cur ergo similiter nequeat committi consecratio Chrimatis?

Si ergo hæc committi possit simplici sacerdoti, quidam illat

Hîc non habent Adversarij quid respondeant nisi Ecclesiam aliquando delegasse unam potestatem, & non aliam. An hæc responsio satisfaciat, relinquo iudicio lectoris.

104.

Transco ad Epistolam D. Hier. ad Rusticum Narbonensem, ubi habentur hæc verba: Denique Chrimatis ea ratio est, atque hic ordo legitimus consecrandi. Baptizatum Dominum, & in similitudine columba in specie Chrimatis à Patre unctum fuisse, manifestum est, ac plenitudo Sacramenti corpus ejus, & sanguis ostensus, quæ, cum offerre licet etiam reliqua, quæ in eo sunt, consecrare. Quia in Christo omnis plenitudo divinitatis corporaliter habitat. Presbyteri ergo, si necesse est, possunt Chrisma conficere, quia in corpore ejus Chrisma est, & quidem hæc regula etiam nunc servatur à plurimis, atque in Ecclesijs multis sic ista faciunt. Quid clariùs dici poterat, si modò verè?

Quod magis roboratur ex Epistola D. Hieron.

Sed quæ responsio? Omnes ferè Recentiores notant, illam non esse Epistolam D. Hier. cum ibi doceantur aliena à fide, videlicet Presbyteros, & Episcopos esse æqualis potestatis, & alia periculosa in fide. puta omnia Sacramenta à Sacerdote ministrari & confici posse. Ex quo errore

Quam recentiores notant non esse Hieronymi.

facile derivatus est alius de consecratione Chrismatis à Presbytero.

Quod autem adfertur de usu aliarum Ecclesiarum, consuetudo non est, sed corruptela, cui semper Ecclesia generalis contradixit, ut patet ex Concilijs supra relatis; ideoque de ea nihil curandum.

Hic finio materiam remotam, de qua fortassis plura, quam ratio nostræ scriptio- nis exigat, sed ut spero non propterea mi- nus grata Theologis, qui non superficiali- lem, sed fundaram expectant doctrinam, Incipio materiam proximam, pro qua erit

CONCLUSIO V.

Materia proxima Confirma- tionis est unctio in fronte per modum crucis, ex præ- cepto Ecclesiæ facta imme- diatè pollice dextro.

105. P Rima pars est communis, desumpta ex Concilio Florentino de hoc Sacra- mento §. Effectus autem, in fine: Ideoq, in fronte, ubi verecundia sedes est, confirmandus inungitur, ne Christi nomen consistere erubescat: Et præcipue crucem eius, que Iudæis est scandala- tum, gentibus autem stultitia, propter quod signu crucis signatur. In quibus verbis exprimitur, ut patet, unctio in fronte per modum crucis.

Cui conso- nat D. Sub- tilis. Consonat Doctor Sabtilis 4. dist. 7. n. 2. dicens: Materia proxima, id est, illud visibile, quod concurrat in fundamento est unctio, facta in fronte, in figura crucis. Addit: Cum Chri- smate sanctificato, quod in hac conclusione, ex dictis in præcedenti conclusione, satis subintelligitur; quandoquidem materia proxima, sit applicatio materiæ remotæ.

Enimvero forma hujus Sacramenti, qui- buscumque verbis exprimat, immediatè cadit sive determinat, non ipsum Chrismi sanctificatum, sed unctionem sive applica- tionem istius Chrismatis ad hominem confirmandum, & per ipsam immediatè sig- nificatur effectus Sacramenti.

Quippe sicuti panis materialis non nutri- rit corpus, nisi per comestionem debitè applicatus; & oleum non confortat, aut roborat corpus, nisi quod illo inungitur; ita quoque panis Eucharisticus non nutrit spiritualiter animam quamdiu per come- stionem non constituitur præsens; neque oleum seu Chrismi benedictum robor spi-

tus tribuit ad fortiter Christi fidem confir- tendam, nisi per unctionem corpori applicetur.

Et hinc sæpissimè SS. Patres Sacramen- tum hoc vocant Unctionem, ut omnes in- telligant non esse Sacramentum perma- nens, quemadmodum Eucharistia, sed transiens sive consistens in usu, sicuti Ba- ptismus, & cætera Sacramenta, quorum esse est fieri. Pro quo

Nota nonnullos ex Græcis docuisse; ipsum Chrismi esse Confirmationis Sacra- mentum, ducti verisimiliter auctoritate Cyrilli Jerosolymitani Catech. 3. ubi sic inquit: Quemadmodum panis Eucharistia, post Spiritus sancti invocationem, amplius non est panis communis, sed est corpus Christi; sic sacram hoc unguentum, non amplius est unguentum nudum, neque commune, postquam iam conse- cratum est, at est Chrismi (vel, ut alij legunt, Chrismi Christi) quod adventu Spiritus sancti efficaciam habet per ipsius divinitatem.

At facilis est responsio; comparationem videlicet in hoc consistere, quod utraque res, panis nempe & Chrismi, ante con-secrationem sit res communis, & post consecrationem sacra, sed alio modo; nam panis Eucharisticus ante usum continet corpus & sanguinem Christi, adeoque efficaciter significat gratiam substantialem, id est, ipsum auctorem gratia sanctifi- cantis seu inherens, quod sufficit ut sit verum Sacramentum, juxta dicta disp. 1. sect. 1. conclus. 2. Nihil autem tale reperitur in Chri-smate sanctificato; utpote quod per consecrationem solum efficitur apta materia ad causandam gratiam ex opere operato in actuali sui, cum debita forma verborum, applicatione.

Quod optime noverat D. Cyrillus; & ideo verbis præcitatis continud atexit: Quo frons, & alij sensus tui symbolici, id est, Sacramentaliter, inunguntur. In ipsa ergo unctio, etiam secundum illum sanctum Patrem, & non in nudo Chri-smate benedi- cto, consistit essentialiter & completè Sacramentum Confirmationis.

Porro quòd unctio hæc debeat fieri in figura Crucis, non efficaciter colligitur ex forma, si hæc valeat: Confirma te, ut conclus. 2. argumentabamur de Chri- smate: Et dato, quòd forma communis non verificaretur in hoc puncto, enim propterea esset necessariò falsa in aliqua sui parte essentiali? Minimè. Uti si quis dextrâ baptizans, diceret: Baptizo te sinis- tra in nomine Patris &c. validè baptizaret: quia quòd dextrâ vel sinistrâ fiat placè est Baptismo accidentale.

Aliunde